

Bakos Ferenc

Haiku-séta

haiku-séta
egy éve halott apám
új cipőjében

zserbó mázán
bárha itt lehetne
anyám
ujjlenyomata

„Édesanyám is volt nekem...” – éneklek most magamban, őszén-szakállasan, ámde mutáló kamaszhangon. Apám előveszi hegedűjét, azzal kísér; anyám aggó-

dó-gyanakvó tekintettel figyel: a kórház után nincs-e valami baja a fiának?

A gyerekkori meningitis előtt az óvodában, egy óvónő szerint, „vágott az eszem, mint a beretva”, és utána „tanulás nélkül végig ötös” voltam az iskolában – látszatra nem változott tehát semmi, azt leszámítva, hogy hirtelen sokdioptriás szemüveget kaptam. Mégis, kezdtek furcsa dolgaim lenni. Felcsaptam például gondolatolvasónak: mindig eltaláltam, mikor kell apám cigarettájához előre tüzet adni az öngyújtóval. Vagy azzal jöttem elő, hogy nekem felnőttkoromban lesz majd egy távolbalátóm: mindig magamnál hordom, és bárkit bármikor megnézhetek vele...

A furcsaságok folytatódtak: a technikum kollégiumban gitározni tanultam, és mindig gitárórákat is adtam egy eksztatikus anyuka duci lányának; a regényes tavaszi szelekben, mellesleg, megnyertem az ország két technikuma közötti szakmai tanulmányi

versenyt. A villamosmérnöki egyetemi diplomám mellett novellát írtam, *Köpmester* címmel – az *És* közölte. S habár prózakötetemet jelent már meg, hangjátékomat sugározták, bár a száz versztára fekvő színházból egy festett bajszú dramaturg ősbemutatóval kecsegtetett, egyszer csak ilyesmiket kezdem írni:

Holdnak udvara –
önmagaddal jártál-e már
kézenfogva?

Majd két diplomámmal a „zsebemben” elszegődtem technikusnak egy afrikai olajmezőre – csaknem három éven át röpködtem a kiliti családi fészek és a Szahara között.

Tücsök morzézik
konténerszobám alól
a sivatagból

Most, hogy ezt leírtam, rájövök, hű példaképem ez a bátor kis tücsök: ő is rendíthetetlenül küldi fura-kurta költői közléseit a sivatag közepéből...

Havazás indul...
galambdúc ablakában
tollpihe remeg

Bakos Ferenc